

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 453/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Kseňákom, PhD., Park Angelinum 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rožňava v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 65/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní o návrhu na obnovu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 65/2006.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2006, ktoré bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ podal v roku 2010 návrh na obnovu tohto konania. Konanie vo veci návrhu na obnovu konania podaného v roku 2010 a vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 104/2010 bolo právoplatne ukončené 17. januára 2014 (návrh bol zamietnutý, pozn.). Ešte pred právoplatným ukončením konania vedeného pod sp. zn. 9 C 104/2010 podal sťažovateľ nový návrh na obnovu konania v právnej veci vedenej pod sp. zn. 10 C 65/2006, a to z dôvodu nových skutočností, ktoré môžu privodiť obnovu konania. Nový návrh na obnovu konania bol podaný na okresnom súde 2. januára 2013. Okresný súd do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti nepridelil tomuto novému návrhu na obnovu konania spisovú značku a vo veci žiadnym spôsobom nerozhodol a sťažovateľ nemá ani vedomosť o tom, že by bol vykonal v tejto veci nejaký úkon. Nešlo pritom podľa sťažovateľa o situáciu, keď by návrh na obnovu konania vedený pod sp. zn. 9 C 104/2010 (návrh z roku 2010) bol zakladal prekážku litispendencie vo vzťahu k návrhu z roku 2013, pretože ten neskorší návrh bol odôvodnený inými (novými) skutočnosťami, ktoré sú odlišné od skutočností odôvodňujúcich návrh vedený pod sp. zn. 9 C 104/2010.

3. Dňa 6. septembra 2016 podal sťažovateľ sťažnosť predsedovi okresného súdu. V liste z 13. septembra 2016 sa však predseda vyjadril k inému návrhu na obnovu konania, a nie k návrhu podanému 2. januára 2013. Sťažovateľ ďalej uvádza, že v tejto veci podal dvakrát ústavnú sťažnosť a jeho podanie z 3. novembra 2016 bolo odložené postupom podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Sťažovateľ sa rozhodol podať novú sťažnosť, ktorá bola uznesením sp. zn. II. ÚS 698/2017 z 10. novembra 2017 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ako nosné dôvody ústavný súd uviedol, že sťažovateľ sa o tom, že jeho návrh na povolenie obnovy konania bol priradený k už existujúcemu súdnemu spisu, dozvedel už skôr z nahliadnutia do spisu, a teda mu uplynula dvojmesačná lehota, a konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch nepodliehajú pod ochranu zaručenú čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

4. Postupom okresného súdu bolo podľa sťažovateľa porušené jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy. Súčasťou tohto práva je aj právo podať mimoriadny opravný prostriedok. Súd bol povinný o tomto prostriedku konať a rozhodnúť. Argumentácia prezentovaná v uznesení sp. zn. II. ÚS 698/2017 v súvislosti s tým, že pri mimoriadnom opravnom prostriedku už existuje skoršie právoplatné rozhodnutie, by mala podľa sťažovateľa *«nepochybnú relevanciu vo vzťahu k intenzite neistoty sťažovateľa. Nakoľko totiž už všeobecný súd právoplatne rozhodol, existuje právoplatné rozhodnutie, a tak sťažovateľ zjednodušene povediac „vie na čom je“»*. Prijatý názor ústavného súdu by znamenalo, že ak všeobecné súdy budú pri podaní návrhov na povolenie obnovy konania nečinné, tak by nemohlo dôjsť k porušeniu práva na súdnu ochranu. Inými slovami, nemuseli by konať zrejme vôbec. To by však znamenalo presunúť mimoriadny opravný prostriedok do úplne inej kategórie inštitútov, než do akej ho zaraďuje slovenské právo. Navyše, ak už II. senát ústavného súdu dospel k záveru, opierajúc sa o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, že pri nečinnosti súdu pri návrhu na obnovu konania sa nemožno domáhať ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak potom sa mal zaoberať aj namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý neviaže túto ochranu na občianske práva alebo záväzky alebo na trestné obvinenie. II. senát ústavného súdu sa však k čl. 48 ods. 2 ústavy nevyjadril vôbec. Akceptovať uvedený názor II. senátu ústavného súdu by znamenalo aj to, že ak o ktoromkoľvek návrhu na obnovu konania nebude všeobecný súd vôbec konať, tak potom by nemalo dôjsť k porušeniu zrejme ani čl. 48 ods. 2 ústavy, ale ostalo by len porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo v opačnom prípade by došlo k vylúčeniu takéhoto porušenia spod garancií daných ústavou, čo by bolo v príkrom rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu (nehovoriac o princípoch ústavnoprávneho štátu), ku ktorým sa Slovenská republika hlási.

5. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ spochybňuje názor II. senátu ústavného súdu týkajúci sa nahliadania do spisu. Prijatý záver o tom, že už nahliadnutím do spisu, do ktorého sa zrejme omylom dostalo iné podanie účastníka konania, tento účastník konania získal vedomosť o porušení jeho práva, je podľa sťažovateľa neprípustným zjednodušením. Sťažovateľ predsa nemôže za to, že súd riadne nezaevidoval spis. Sťažovateľ sa

v skutočnosti o nesprávnom postupe súdu dozvedel až z uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 698/2017.

6. Sťažovateľ uzatvára, že postup okresného súdu, ktorý vo veci vôbec nekoná, je zjavne nesprávnym procesným postupom, a okresný súd tak porušil sťažovateľovo právo na súdnu ochranu, ktoré mu zaručuje čl. 46 ods. 1 ústavy.

7. Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:
„Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vo veci návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 10C/65/2006 porušené holo.

Okresnému súdu Rožňava o návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 10C/65/2006 prikazuje konať.

[REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 EUR (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Rožňava povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Rožňava je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Štefana Kseňáka..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či

dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spochybňuje postup okresného súdu, ktorý do dnešného dňa nepridelil spisovú značku ani nijak nekonal vo veci jeho návrhu na obnovu konania podaného 2. januára 2013. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že keďže sťažovateľ nebol úspešný so svojou ústavnou sťažnosťou smerujúcou na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ to tentokrát „skúša“ skrz čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože podľa jeho slov vyňatie ním popísanej situácie spod garancií práva na spravodlivý proces by bolo v príkrom rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu.

11. Ústavný súd konštatuje, že relevantné skutkové okolnosti prípadu sa od prerokovania veci sp. zn. II. ÚS 698/2017 nijako nezmenili, preto ústavný súd nemal dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v tomto rozhodnutí. V citovanej veci ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na obnovu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2006. Predmetný návrh bol pridelený sudkyňi okresného súdu JUDr. Agnese Hvastovej a konanie o tomto návrhu bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 9 C 104/2010. O návrhu na obnovu konania rozhodol okresný súd uznesením z 21. februára 2012 tak, že ho zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Súdny spis bol 28. mája 2012 doručený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní. Okresný súd prípisom z 18. júla 2012 doručeným krajskému súdu 20. júla 2012 zaslal krajskému súdu podanie sťažovateľa označené ako „*doplnenie odvolania k obnove konania pod spis. znač. 9 C/104/2010-64*“. Okresný súd prípisom zo 7. februára 2013 doručeným krajskému súdu 11. februára 2013 zaslal podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 označené ako „*VEC obnova konania 10 C/65/2006*“ a žiadal, aby na krajskom súde „*toto podanie pripojili k vyššie uvedenému spisu*“. Krajský súd následne rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením z 29. novembra 2013 tak, že uznesenie

okresného súdu z 21. februára 2012 potvrdil. V odôvodnení uznesenia krajský súd okrem iného uviedol: „*Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa podal včas odvolanie navrhovateľ. V obsahovo rozsiahlom odvolaní (doplneného podaniami zo dňa 23. 06. 2012 a dňa 02. 01. 2013) žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, resp. uznesenie zmeniť a jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovieť... V neskorších písomných doplneniach podaného odvolania (podaných po uplynutí odvolacej lehoty navrhovateľa) namietal nesprávne právne závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, najmä vo vzťahu k posúdeniu dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu ako aj otázky premlčania uplatneného nároku.*“

12. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2013 vyplynulo, že predmetné podanie sťažovateľa bolo posúdené ako doplnenie odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 21. februára 2012. O tomto právnom názore krajského súdu sa sťažovateľ dozvedel najneskôr po doručení uznesenia krajského súdu, t. j. 6. januára 2014. V prípise zo 7. februára 2013, ktorým okresný súd doručil podanie sťažovateľa krajskému súdu, ktorý v tom čase rozhodoval o odvolaní sťažovateľa, okresný súd žiadal, aby krajský súd „*toto podanie pripojili k vyššie uvedenému spisu*“. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd rovnako posúdil predmetné podanie sťažovateľa ako doplnenie pôvodného návrhu na obnovu konania doručeného okresnému súdu 26. júla 2010, resp. ako podanie sťažovateľa urobené v uvedenom konaní. O tomto právnom posúdení a o samotnej skutočnosti, že podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 bolo založené do súdneho spisu sp. zn. 9 C 104/2010, sa sťažovateľ mohol dozvedieť najneskôr pri nahliadnutí do spisu 6. októbra 2014.

13. Rovnaký právny názor okresného súdu – t. j. že podanie sťažovateľa z 1. januára 2013 bolo posúdené ako doplnenie pôvodného návrhu na obnovu konania a bolo považované za podanie sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 104/2010 – je zrejmý z prípisu predsedu okresného súdu sp. zn. Spr V/397/16 z 13. septembra 2016 označeného ako „*Odpoveď na prešetrenie konania vo veci návrhu na obnovu konania vo veci 10 C/65/2016 (správne má byť sp. zn. 10 C 65/2006, pozn.)*“, v ktorom predseda okresného súdu odpovedal na žiadosť sťažovateľa, aby bolo prešetrené „*nekonanie*“

okresného súdu vo veci návrhu na obnovu konania sp. zn. 10 C 65/2006. Predseda okresného súdu v prípise z 13. septembra 2016 uviedol, že konanie o návrhu sťažovateľa na obnovu konania bolo vedené pod sp. zn. 9 C 104/2010 a okresný súd tento návrh zamietol uznesením z 21. februára 2012, ktoré po rozhodnutí krajského súdu ako odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 17. januára 2014. Predmetný prípis bol sťažovateľovi doručený 1. októbra 2016 (čo vyplýva z tvrdenia sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 3. novembra 2016 vedenom pod sp. zn. Rvp 14213/2016).

14. Vzhľadom na to, že o skutočnosti, ktorá mala podľa sťažovateľa zakladať nesprávny postup okresného súdu (teda o tom, že podanie z 2. januára 2013 bolo vyhodnotené ako doplnenie odvolania vo veci sp. zn. 9 C 104/2010), sa sťažovateľ dozvedel najneskôr 6. januára 2014 (resp. najneskôr 1. októbra 2016) a sťažnosť doručil ústavnému súdu 16. júla 2018, je sťažnosť podaná oneskorene. K polemike sťažovateľa s názorom ústavného súdu vysloveným v uznesení sp. zn. II. ÚS 698/2017 ústavný súd poznamenáva iba toľko, že prieskum rozhodnutia ústavného súdu je vylúčený [porovnaj ustanovenie § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde]. O nemožnosti podať proti rozhodnutiu ústavného súdu opravný prostriedok bol sťažovateľ riadne poučený.

15. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd návrh podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podaný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2018